

ტუტი და პაოპაო

ტუტი იმდენად შორს ცხოვრობს დედამიწიდან, რომ მისი მზე ჩვენს თვალთახედვის არეს სცდება.

ჯერ სულ პატარაა, მხოლოდ ორას ორმოცდაათი წლისა, თუმცა ანტენები ზრდასრულთა მსგავსად მონდომებით დაუცქვიტავს და ყოველ ტალღას, ყველაზე უმნიშვნელოსაც კი, დიდი ყურადღებით იჭერს.

წელს პირველად ანდო ტუტის მაამამ პაოპაოს ათესვა. მასაც სახე გაებადრა და სიხარულით გადასცა თანხმობის სიგნალი.

შემდეგ საუზმე შეისრუტა, პაოპაოს კურკებით სავსე გუდა მხარზე მოიგდო და ჰაეროვანი მიწებისკენ გაემართა. თან გონებაში იმ რიტმულ ტალღას იმეორებდა, წინა დღეს რომ დააფიქსირა შემთხვევით.

როდესაც სიმწიფის ნიშნულს გადააბიჯა და უდაბური ველი გადაიარა, ჰორიზონტზე დანიშნულების ადგილი გამოჩნდა.

მას კარგად ახსოვდა მაამას მიერ გადმოცემული ინსტრუქცია. ჰაეროვან მიწას კიბე უნდა მიაღგა, ახვიდე და ფსკერზე ვიწრო ღრმული გააკეთო, იმდენად ვიწრო, რომ პაოპაოს კურკა შიგნით გაიჭედოს და გრავიტაციამ ველარ შეძლოს მისი ჩამოგდება. კურკა მოათავსო, ღრმული მიწით ამოლესო და იგივე გაიმეორე მანამ, სანამ ორმოცდაათ პაოპაოს კურკას არ ათესავ. შემდეგ შენს მიერ შერჩეულ ჰაეროვან მიწაზე მოკალათდე და მოიცადო. პაოპაო უსათუოდ ჩამოიზრდება და ნაყოფს მოისხამს, რასაც დაახლოებით რვა წელიწადი დასჭირდება. როდესაც ნაყოფი ჰაეროვანი მიწის ფსკერიდან პლანეტის ზედაპირამდე არეს შეავსებს, ტუტიმ, სხვათა მსგავსად, მოსავალი კალათში უნდა მოაგროვოს და მაამასთან მიიტანოს.

მანამ, სანამ კიბეზე ასული ტუტი ჰაეროვანი მიწის ფსკერს ეპოტინებოდა და კურკებს ნაპრალში ტენიდა, მისი გონება შორეულ მომავალში მოგზაურობდა, რომელშიც ის პაოპაოს ნაყოფით სავსე კალათით მაამას წინ იდგა და მისი მიმართულებით გამოშვებულ საქებარ ტალღებს მღელვარებისგან ათრთოლებული ანტენებით იჭერდა.

როდესაც დაასრულა საქმიანობა კიბე ჰაეროვანი მიწის ზედაპირზე აქაჩა, შემდეგ კომფორტულად მოკალათდა და ღრმა, უზრუნველ ძილს მიეცა.

რვა წელიწადი ესიზმრებოდა ტუტის მრავალფეროვანი ტალღები.

როდესაც გამოელვია, ჰაეროვანი მიწიდან თავი გადმჰყო და ჩამოშვებულ ღეროებს თვალი გააყოლა.

პაოპაოს დიდრონი ნაყოფის სიმძიმეს მცენარის სხეული ლარივით გაეჭიმა!

ტუტი სიხარულით ატმოსფეროს დასასრულს ეწია, კვლავ წარმოიდგინა როგორ აამებდა მაამას. შემდეგ კიბე ზედაპირამდე ჩააცურა და პაოპაოს კრეფას შეუდგა.

როდესაც მოსავალი აიღო, შენიშნა, რომ ერთით მეტი პაოპაო ამოსულიყო. ალბათ ოცნებებში გართულს შეეშალა და ზედმეტი კურკა ათესა.

ხელმეორედ გადათვალა.

ნამდვილად ერთით მეტი იყო...

ტუტის სამყაროში ასეთი შეცდომები არავის მოსდიოდა, დაუშვებელი იყო... ყველაფერი გაწერილიყო და წინასწარ დათვლილიყო.

ახლა ტუტის წარმოსახვაში მაამასთან წარდგომის განსხვავებული
სცენარი გათამაშდა...

იგი მიდის პაოპაოთი დატვირთული კალათით, მაამა ითვლის პაოპაოებს,
მის ტალღებს კი მძვინვარების ელფერი დაჰკრავს... ხელმეორედ ითვლის...
ტუტიმ კი აღარ იცის სად დაიმალოს სირცხვილისაგან...

არა! ეს დაუშვებელია, მაამამ ამის შესახებ არ უნდა გაიგოს!

მან ზედმეტი პაოპაო ჰაეროვან მიწაზე დამალა, შემდეგ დანარჩენი
პაოპაოებით გაავსო კალათი და ინსტრუქციისამებრ მიართვა მაამას.
სანაცვლოდ მან ტკბილი ტალღა და მისი საყვარელი მწერთა რულები
მიიღო.

როდესაც რვა წლის შიმშილობის შემდეგ პირველად დანაყრდა, გულმა არ
მოუთმინა და ნივთმტკიცებულების საბოლოოდ გასანადგურებლად
ჰაეროვან მიწაზე დაბრუნდა.

ტუტი კიბეზე ავიდა და სამალავში ჩაიხედა, შენიშნა, რომ მის
დაბრუნებამდე პაოპაო სულ დამჭკნარიყო და გამომშრალიყო.

მაშინ მან კოცონი დაანთო და გამხმარი პაოპაო ცეცხლში მოისროლა. აწი
ველარავინ გაიგებდა მისი შეცდომის შესახებ! ვერც მაამა...

არასოდეს ენახა ასეთი თეთრი კვამლი, ჰაეროვანი მიწა სრულად დაიფარა,
თითქოს ღრუბლებში ჩაიძირა... და სწორედ მაშინ გაიგონა ტუტიმ პირველად
ის საამური ტალღები, რომელიც სიზმარშიც კი არასოდეს დასიზმრებოდა და
რომლითაც მაამა სხვათა ზურგს მიღმა ასე ხშირად ტკბებოდა...

ტუტი არა მხოლოდ ატმოსფეროს დასასრულს ეწია, არამედ გასცდა კიდეც
და შორეულ გალაქტიკაში არსებულ პატარა პლანეტაზე უცნაური, უანტენო
და უსაცეცო არსებები დალანდა...

შემდეგ ჟრუანტელმა დაუარა და სხეულიც ისეთივე მსუბუქი გაუხდა, როგორიც ჰაეროვანი მიწა იყო. ფართოდ გახელილ თვალებზე გადაკრული სურათი ნელ-ნელა შორდებოდა მას და სულ უფრო ბუნდოვანი ხდებოდა.

როდესაც გამოსახულება ჰორიზონტის ხაზივით დაიტკეპნა და მიუწვდომელი გახდა, სიმძიმე იგრძნო, თითქოს სამყარო ქუთუთოზე მოკალათებულიყო და მთელი თავისი წონით აწვებოდა.

მაშინ ტუტიმ თვალები დახუჭა, მის არსებაში კი მხოლოდ არარსებულთათვის ნაცნობი სიმშვიდე ჩაიღვარა...

ნიკა ციციშვილი